

## I

Passió de vidres trencats amnèsic record de paraules  
delit de guerra

Cap riu de metalls roents no desperta aquesta plaça  
de silenci cap punyal no ha commogut l'estàtic  
on la llosa de pols anul·la tota espina

Llacunes de mercuri placidesa absoluta silenci pla

Buida quietud extrema

## II

Abraçar el foc de glaç i habitar la ferida

Sota l'enervant densa quietud del mercuri penetrar  
el temps de sitra amb el fràgil pentagrama dels dits  
i celebrar el roig que nega la copa el misteri que  
distorsiona la carn

Il·legítim fill de la pasqua viure el desert sense  
cartes sense altre espill que la pols decebuda sense  
altre aliment que la pròpia sal sense més líquid  
que el fred que t'anomena

Encerclat pel foc de glaç et voldries escorpí però  
si no et salva l'oblit habitaràs la ferida

## III

Dispara el nocturn gelosies de foc abismes d'allargassades  
ombres eterna caiguda on s'acceleren els delits ulls de  
carn que il·luminen l'hora

S'arrossegueu rodolen sense paraules i amb la mort

a la gola accentuen la gravetat del desig  
ingràvids i densos atrapen un únic espai el temps

Orfes de fronteres i limitats per sempre engalzen l'ànsia  
al volum de la pell obligatoris vianants de la particular  
matèria només en esclatar de passió aconseguixen  
l'embranzida del minut a la carn

Rosegats pel futur més àrid impregnen d'agonia l'instant  
enfollida concelebració d'una única inexistent essència  
que entra en combustió ferint  
humits i tremolosos abracen el buit i  
a mossegades calentes es devoren

Traspassats de temps esgarrapen sang tremolen reneguen  
Atapeïts de fúria i de por regalimen solitud xuclen espasmes  
masteguen abisme

El temps convulsiona han parit el gemec

#### IV

He davallat sense voluntat i orfe de desig he vingut  
al silenci més fred orgullós ignorant de sòls i suports  
he habitat l'acceleració de l'estimball i no! no  
m'ha fascinat el vertigen ni el convulsiu enderrocament  
del tot

No he aconseguit de sentir la bellesa atonal  
del gran dominó caient

Fitxa darrera fitxa cop darrera cop sempre el mirall  
enorme de la pròpia grotesca imatge sense exteriors  
d'aigua des d'on segregar un nou narcís sinó l'insondable  
alè de les particulars secrecions sense negres simfònics  
des d'on reconèixer fugues  
Sempre el mateix batec la mateixa falta el mateix dolor

No hi ha paraules ni s'obtura el misteri únicament  
l'eterna molècula de temps des d'on blasmar la darrera angoixa

## V

Com abraçar-te i que no em trenquis? com resseguir-te  
sense dissoldre't? qui no ets i des d'on em travesses?

Hauré d'obrir-me a queixalades entre mal enterrats minuts  
o absorbir-te aquí on la pols desdibuixa les paraules  
et perseguiré al fons de la vella ferida a l'interior  
de l'infern més propi en el retorn sense místiques  
del vertigen ferit de bell nou per la sang acabalada  
a les butxaques

A qui sacseges?

Blau sobre gris negra neu de glaç transparent  
i silenciosa convulsió que trasbalsa el buit més espès  
desconeguda música líric horror  
És aquesta la paraula? qui estreny el cèrcol  
d'aquesta immensa por que em paralitza? com sobreviure  
el llenguatge? com perseguir-me? i com parlar el des-  
terrat cos del subjecte?  
No hi puc amb aquesta veu se'm glaça als llavis

Únicament l'estratègic dit de l'angoixa delira  
només ell assenyalava l'esquerda que eternament degota

## VI

La música més música i el minut més llarg no  
atrapen l'ombra d'aquesta ombra que traspasa  
el paper buscant-ne l'essència

Trafiuejar esforços no salva ni reconèixer els  
límits o posar nom als laberints que distreuen  
l'aire

No hi ha discurs ni existeix el sedant  
interrogants i ombra perduren

L'ombra de l'ombra no parla sinó els propis actes  
llum obscura de l'altre primer escenari on neguitejar  
aquest present que l'espill tira enrera

Darrera el reflex habita sempre el mateix insistent  
jeroglífic  
La primera única inexistent mirada

## VII

Atapeït d'abisme inundat i gris amb l'asfíxia dins  
i sense altre foc que el propi incendi  
un fred demencial em sacseja  
Imparable ball enfollidor sense música  
sense altre soroll que el parlar dels budells

Aquí en aquest vell sempre que ignorant conec  
se m'afeixuga el gest  
Sense solució la llum se'n va  
i mai els fantasmes  
no il·luminen la veritable fosca

Atapeït d'abisme més que mai enyoro els braços  
de ploma que diuen fondre's sota l'astre calent

Únicament el vol dolorós d'un a un mateix  
pot alçar les portes d'aquesta misteriosa frontera  
que habito i m'anomena

## VIII

Torna el foc de glaç l'enorme pes sobre un cos  
envellit de cop a cops l'esquizofrènia més falsa  
la veritat més toixa algú s'amaga darrera el mal joc

Una-i-mil vegades retorna el fantasma que mai plega  
un obscur reflex que ni als miralls dóna la cara  
l'enganyós company de viatge que no puc matar sense

trencar-me

Torna el fred la paràlisi l'stop el fum espès  
la densa caixa aquest petroli inalterable  
que ni el foc transfigura

No s'aguanta aquesta contenció salvatge  
que congela esgarrifances  
No s'hi pot amb aquesta bala  
Més que pesar t'ensorra

IX

El triangle que crema la negra cadira la llum  
el cansat

Estripada dansa de piano vell

La veu trencada vidres cos paladar aspre i sec  
licors

La nit

O potser Tom Waits cantant aquí al costat  
de soledat a soledat

X

El got immens de la humitat m'embassa sencer  
ocupat per la suor més freda qualsevol moviment  
és convulsió que em traspassa

I l'aire crema en aquest paradís opac  
sense mitja part pel ball abismàtic  
Ni pastilles ni balnearis distreuen l'extrema ferida

Reflectit en tot no hi ha objectiu qualsevol altre  
és mirall  
L'extern aquest altre que ens inicia no serveix

quan l'infern bull

Un diluvi de gel m'esquerda  
i només jo diuen conec el remei

XI

Una exquisida laxitud afluixa les fibres  
de l'interior continental en inquietant ebullició

Ensucrats instants d'enervant lentitud mòrfica

I la llum d'Itàlia als altaveus de cristall

Amor difícil biografia i vol